

תת"ע 11167/02/18 - מדינת ישראל נגד ליפז וינשטוק

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 11167-02-18 מדינת ישראל נ' וינשטוק
בפני כבוד הסגן נשיאה אלון אופיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ליפז וינשטוק

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח החלטתי ובהמשך להחלטתי מיום 20.2.19 הריני להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשמת וזאת מחמת הספק.

רקע:

1. הנאשמת הובאה לדין בגין עבירה של נהיגה בדרך שאינה עירונית, עם שטח הפרדה בנוי, בה מותרת מהירות מרבית של 90 קמ"ש, במהירות של 145 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "בתקנות").
2. מטעם התביעה העיד: רס"ב יפתח פלדמן, מפעיל הממל"ז ועורך הדו"ח (ע.ת/1). מטעם ההגנה העידה הנאשמת ועדה (נוסעת ברכבה) יסמין רפואה (ע.ה/1).
3. דברי הנאשמת לשוטר מידית כאשר עוכבה: **"זה המהירות של הרכב שעקף אותי"** (ת/1).
4. בתשובתה לכתב האישום: הנאשמת הודתה בנהיגה במקום ובזמן. אולם לטענתה רכב אחר ביצע את העבירה והיא עצמה נהגה במהירות המותרת במקום.

5. סקירת פרשת התביעה:

ע.ת.1: הוגשו מטעמו: דו"ח על נסיבותיו (ת/1); נספח א' לדו"ח (ת/2); אישור בדבר נטילת רשיון נהיגה (ת/3) וטופס אישורי מסירה (ת/4).

בחקירתו הראשית ציין העד כי הוסמך להפעלת ממל"ז ביום: 08.03.12 ואף הציג לבית המשפט תעודת מפעיל מוסמך למכשיר מסוג ממל"ז.

העד מסר כי שהה **לבד** במשמרת באותו הבוקר.

לשאלה - האם הוא מסתכל באופן קבוע במכשיר הממל"ז, כאשר התנועה ערה? השיב העד: **"לא. לא מאשר זה לא מחייב. ישנם מצבים שהתנועה היא דלילה ואני מחזיק את המכשיר ומכוון לרכב ויש מקרים שלא שאני פשוט מתעייף מלהחזיק את המכשיר ולכוון ואז אני מחזיק אותו ביד מוכן לקראת בואה של תנועה מתקרבת ובעת שאני רואה את הרכבים אני מרים את המכשיר ולוור אותם. הכל תלוי ספציפי לאותו יום זה לא משהו מתוכנן איך אני מחזיק, ואיך אני מחכה ואיך אני לוור"** (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 4 שורות 20-26).

העד אישר כי לא השתמש בחצובה לצורך ביצוע המדידה.

לשאלה - כמה זמן לוקח מהרגע שלחצת על המכשיר עד שאתה שומע את הצפצוף? השיב העד: **"שנייה, פחות משנייה זה מידית"** (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 5 שורה 1).

לשאלה - איפה עמדת במקרה הזה? השיב העד שלפי המצוין בדו"ח עמד סטטי מחוץ לניידת.

לשאלה - ציינת בדו"ח שלך **שבמקרה הזה היו שני רכבים**, תוכל להגיד לי מה היה המרחק ביניהם? השיב העד: **"לא. אני לא יכול להגיד מה היה המרחק ביניהם אני אדם אנושי ולא מכשיר מדידה"** (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 5 שורות 12-13).

העד מסר כי רשם את פרטי הרכב הנקלט ולא את פרטי הרכב שנסע בנתיב השמאלי.

לשאלה - איך בחרת על איזה רכב להתביית? השיב העד: "כיוונתי על אחד מהם והרכב הנ"ל נקלט על מהירות אני לא זוכר למה התבייתי דווקא על הרכב הזה אבל הוא שנקלט במהירות המיוחסת לו" (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 5 שורות 18-19).

בהמשך החקירה ציין העד כי הוא בטוח ומשוכנע שהרכב של הנאשמת הוא שנקלט נוסע במהירות ולא הרכב שנסע בנתיב השמאלי מאחוריו.

כשנשאל העד כמה זמן לוקח מהרגע שלחץ על ההדק ועד שמצא לנכון לסמן לרכב לעצור? השיב העד, מידית.

לשאלה - אתה יודע כמה זמן זה זמן תגובה? השיב העד: "מידית. אמרתי. אני לוזר. זמן תגובה 2-3 שניות לא יותר אפילו פחות אני מידית לוזר והממל"ז תלוי לי על הצוואר ואני מגיב מידית תוך שמירת קשר עין רצוף" (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 6 שורות 1-2).

העד אישר שרכב הנאשמת נעצר 4 מטר בשול הימני לפני הניידת.

6. סקירת פרשת ההגנה:

הנאשמת בחקירתה הראשית מסרה את גרסתה כמפורט להלן: "אני זוכרת שנסעתי בכביש היה מאחורי רכב שהתקרב והבהב באורות ולכן זזתי לנתיב הימני, ממש קצת אחרי ראיתי רכב שעומד בשולים ובחור לידו שנופף בידיים אמרתי לחברה שלי שאני עוצרת כי נראה לי שהוא צריך עזרה, בהתחלה לא הבנתי שמדובר בשוטר ואחרי שעצרתי ראיתי במראה שמישהו במדים של שוטר מתקרב לרכב והוא אמר שנסעתי במהירות וביקש רשיונות. באותו רגע כבר אמרתי לו שהרכב שעקף אותי זה כנראה הרכב שנסע במהירות כי אני נסעתי לפי המותר אני יודעת שזה כביש של 90 קמ"ש" (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 6 שורות 21-27).

בחקירה הנגדית, ציינה הנאשמת כי נסעה במהירות של כ-90 קמ"ש וכאשר הבחינה בשוטר עצרה מיד אחרי הרכב שלו והבלימה היתה איטית.

ע.ה/1: עדה אשר ישבה כנוסעת ברכבה של הנאשמת:

"נסענו בכביש מכיוון ב'ש באיזה שלב היה רכב מאחורינו נסענו בנתיב הימני ונצמד רכב מאחורינו וליפז זה לנתיב השמאלי לא רחוק אחרי זה היא אמרה לי נראה לי שהוא צריך עזרה, הסתכלתי לראות ראיתי שיש רכב בשולים שמישהו מנופף עם הידיים שלו והיא האטה כדי לעצור, היא אמרה לי

נראה לי שהוא צריך עזרה והיא עצרה לא רחוק ממנו ממש בצמוד אליו. מרחק קרוב. כשהוא התקרב ראינו שהוא בעצם שוטר" (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 8 שורות 3-8).

לשאלה - תתארי לנו את סיטואציה עם הרכב הנוסף? השיבה העדה: **"נסענו על הנתיב הימני היה רכב שליפז מסתכלת לי אין רשיון ליפז מסתכלת למראה מישוה נצמד לרכב מאחורה, היא זזה לנתיב השמאלי לא הימני סליחה, כדי לאפשר לו לעקוף אותה והוא עקף אותה" (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 8 שורות 14-17).**

לשאלה - האם זוכרת בלימה חזקה של הרכב? השיבה העדה: **"לא חזקה. זה היה יותר ניתבה כדי לעצור לידו" (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 9 שורות 9-10).**

7. דין והכרעה:

במסגרת סיכומיו אשר נתמכו בחוות דעת מומחה. העלה ב"כ הנאשם טענה כי על פי חישוב של זמן תגובה ומרחק בלימה המהווים יחד את זמן העצירה- הנאשמת לא יכלה לעצור במקום המיוחס לה על פי המהירות המיוחסת לה.

הנתונים בהם השתמשה ההגנה לצורך ביסוס טענותיה:

- א. מרחק העצירה הכולל (145 קמ"ש) - הוא 160.53 מטר (בהתאם לחו"ד).
- ב. לטענת ע.ת/1 לקח לו כ-2-3 שניות (פרוטוקול עמוד 6 שורה 1) מרגע ששמע את צליל המדידה עד אשר סימן לנאשמת לעצור.
- ג. לפי ת/1 הנאשמת נמדדה ממרחק של 201.4 מטרים מע.ת/1.
- ד. הנאשמת לא ביצעה בלימת חירום כפי שעולה מעדותה ומעדות הנוסעת שברכבה.
- ה. כעולה מת/1 ומעדותו של ע.ת/1 בבית המשפט - הנאשמת נעצרה כ-4 מטר לערך בשול ימין לפני הניידת.
- ו. רכבה של הנאשמת אם נסעה לכאורה במהירות 145 קמ"ש עובר מרחק של 40.27 מטרים בשנייה. 80.54 מטרים בשתי שניות ו-120.81 מטרים בשלוש שניות.
- ז. בכביש אספלט תקין ויבש הערך המקובל למקדם חיכוך הינו 0.7.
- ח. זמן התגובה הינו זמן תגובת הנהג 0.75 + זמן תגובת מערכת 0.3 = זמן תגובה 1.05 שניות.
- ט. במהירות 145 קמ"ש, כאשר הרכב עובר מרחק של 40.27 מטרים בשנייה - זמן התגובה הינו:

1.05X 40.27=42.28 מטרים.

המרחק הדרוש לרכב לעצור במהירות 145 קמ"ש הוא = 160.53 מטרים, כאשר בפועל רכבה של הנאשמת נעצר כ-4 מטרים לפני הניידת. ההגנה סבורה כי הנתון לעיל מבסס את גרסתה בדרך חישובית לפיה כאשר מרחק המדידה הוא 201.4 מטרים לא תיתכן עצירה במרחק של 4 מטר לפני הניידת.

ב"כ המדינה מנגד טען בסיכומיו, כי עד התביעה נתן עדות רציפה וקוהרנטית. העד התייחס לעובדה כי הרכב אשר לזר הוא הרכב אשר נעצר בפועל. לגבי המרחקים להם טענה ההגנה, טען ב"כ המאשימה כי אין בהם בכדי להוריד מרף הראיות, שכן הנאשמת ועדת ההגנה סתרו אחת את השנייה כאשר לנתיב בו נסעה הנאשמת. הנאשמת טענה כי נסעה בנתיב השמאלי וכאשר הרכב שמאחוריה הבהב לה עברה לנתיב הימני ואילו עדת ההגנה טענה כי נסעו בנתיב הימני ואז עברו לנתיב שמאל. הנאשמת טענה כי כאשר זיהתה את השוטר הן היו קרובות מאוד אליו ואילו עדת ההגנה לא ידעה להעריך את המרחק בין רכב הנאשם לשוטר.

עוד הוסיף ב"כ המאשימה, כי גם אם נבחן את טענת הנאשמת לפיה המהירות המיוחסת לה לא אפשרה לעצור היכן שעצרה. הרי שגם אם נסעה 90 קמ"ש והבחינה בשוטר מקרוב, לא ניתן היה לבלום ולעצור את הרכב, סמוך לניידת המשטרה.

8. לאחר שבחנתי את חומר החקירה, שמעתי את העדים, שקלתי דבריהם והתרשמתי מהופעתם בבית המשפט, מצאתי לנכון לקבוע כי נותר ספק סביר באשר להוכחת מהירות הנאשמת עובר למדידתה בפרשה זו, ואסביר את עמדתי:

א. הנאשמת מידית כאשר עוכבה, בהזדמנות הראשונה טענה בפני השוטר כי המהירות היא של הרכב שעקף אותה (ת/1 סעיף ה'-דברי מקבל הדו"ח).

ב. המאשימה טענה כי קיימת סתירה בין הנאשמת לעדת ההגנה באשר לנתיב ההתחלתי עליו נסעה הנאשמת. הנאשמת מסרה כי נסעה בנתיב שמאל ועברה לנתיב הימני. ואילו עדת ההגנה אמרה שהיא והנאשמת נסעו בנתיב הימני ואחר כך עברו לנתיב שמאל. אלא, שבהמשך עדותה תיקנה עצמה העדה ואמרה: **"היא זה לנתיב השמאלי לא הימני סליחה, כדי לאפשר לו לעקוף אותה והוא עקף אותה"** (פרוטוקול מיום 29.10.18 עמוד 8 שורות 14-17). לא רק שהעדה תיקנה עצמה אלא אף השוטר בת/1 ציין כי הנאשמת נקלטה נוסעת בנתיב ימין ומאחוריה בנתיב שמאל היה רכב פרטי בודד. (ת/1 סעיף ד' - נסיבות המקרה). יוצא איפוא, כי גרסת הנאשמת חוזקה על ידי ע.ת/1 בת/1.

ג. לגבי מרחק העצירה של רכבה של הנאשמת מהניידת - ע.ת/1 אישר בחקירתו בבית המשפט ואף תמך דבריו באמור בת/1 בנסיבות המקרה, שהנאשמת נעצרה כ-4 מטרים לערך בשול ימין לפני הניידת. לטענת ההגנה בחוות דעתה, כאשר נוסעת הנאשמת במהירות של 145 קמ"ש נדרש לה מרחק עצירה של 160 מטר. חוות דעת זו לחלוטין אינה תומכת בגרסת בא כח הנאשמת לפיה לא תיתכן עצירה של הנאשמת במרחק של עמוד 5

4 מטרים מהניידת. כאשר רכב נוסע במהירות של 145 קמ"ש ונמדד ממרחק של 201.4 מטרים, דרושים לו כ-160 מטרים מרחק עצירה (וזאת לפי חוות דעת ההגנה). בנסיבות אלה עצירה סופית כ-4 מטרים ליד הניידת הוא מצב אפשרי, ואין בטענה זו כדי להוכיח את חוסר תקפות מדידת הנאשמת. אדגיש כי אין בחוות הדעת להראות מנגד כי בהכרח לא נהגה הנאשמת 90 קמ"ש שכן ככל שנהגה לאט יותר, הסבירות כי תגיב לתנועות הידיים של השוטר ותעצור לידו היא גבוהה יותר (זאת כאשר תחילת אירוע המדידה הוא ממרחק של 200 מטר לערך). במילים אחרות, **חוות הדעת אשר הוגשה אינה מעלה ואינה מורידה דבר בפרשה זו לצורך קביעת רף המהירות בו נהגה הנאשמת בפרשה זו.**

שאלת מדידת

ד.

הנאשמת באופן וודאי כאשר בשני כלי רכב נעים עסקינן: אין חולק כי בפרשה זו נהגה הנאשמת בנתיב הימני כאשר בנתיב השמאלי מאחוריה נסע רכב אחר. השוטר המודד עצמו ציין עובדה זו בעדותו. כאשר ביקש הסנגור לדעת מה היה המרחק בין שני כלי הרכב לעברם צפה השוטר בזמן המדידה, **לא ידע השוטר (ע.ת. 1) להשיב ולמעשה גם לא מסר כל הערכת מרחק**. אין ספק כי ביחס למדידה באמצעות מכשיר ממל"ז לא חייבים להתקיים תנאי מדידה של רכב בודד. שוטר המפעיל ממל"ז רשאי ללזור רכב מתוך שיירת רכבים ככל שיש לו "קו נקי מהפרעות" לכיוון חזיתו של אותו הרכב. אלא, שבפרשה ספציפית זו, התכנסו מספר נתונים אשר הותירו ספק באשר לוודאות מדידת הנאשמת ללא הפרעת הרכב המעורב בנתיב השמאלי: השוטר מצדו מאשר נוכחות של רכב נוסף מאחורי הרכב הנמדד אך לא בנתיב הימני כי אם בנתיב השמאלי. במצב זה, ייתכן מצב בו הרכב (שלטענת הנאשמת יצא לעקיפה שלה לאחר שהבהב לה עם האורות והיא פינתה נתיבה תוך תנועה לנתיב הימני) היה בתוך אלומת המדידה של הממל"ז (שהיא אלומה מתבדרת/מתרחבת). נכון כי השוטר ציין כי המדידה כוונה לכיוון רכב הנאשמת ולא לרכב בנתיב השמאלי מאחוריה, אך באותה הנשימה לא ידע להעריך מה הייתה הקרבה בין הרכבים וכאשר מוסיפים לנתון זה את תגובתה המידית של הנאשמת אשר הכחישה בפני השוטר כל נהיגה מהירה, כאשר מוסיפים את עדותה התומכת של ע.ה. 1, וכאשר במדידה ממרחק של 200 מטר עסקינן, נוצר ספק ולו קל כי בפרשה זו התרחשה אולי טעות מדידה אשר נבעה מנוכחות קרובה מאד של שני רכבים.

אדגיש למען הסר ספק

ה.

כי אין בהחלטה זו משום שינוי בכללי ההפעלה של הממל"ז מהכללים שהוגדרו על ידי בית המשפט העליון בפרשת גבריאלי לוי. **משטרת ישראל רשאית למדוד רכבים עם מכשיר ממל"ז כאשר אין המדובר במדידת רכב בודד על הכביש**. בפרשה זו נוצרו נסיבות ייחודיות של מדידה לגביה תנאיה ומרווחי הרכבים המעורבים נותרה בעיני חוסר וודאות אליה התווספה עדות אמינה מאד בעיני של הנאשמת ועדות מחזקת של נוסעת ברכבה אשר יחד עם תגובתה המידית של הנאשמת לשוטר יצרו את אותו ספק אותו אני מחליט ליישם לטובת זיכוי הנאשמת מחמת הספק. משקלו של "סל הראיות" הכללי הוא אשר יצר את הספק הסביר, ואדגיש שוב לא די היה בנוכחות הרכב הנוסף לבדו, בקרבה לא ידועה, כדי להוביל לזיכוי מחמת הספק.

עותק מהכרעת הדין

י.

המנומקת יישלח לצדדים.

ניתנה היום, ב' אדר ב' תשע"ט, 09 מרץ 2019, בהעדר הצדדים